

PARLAMENT / TERESA AVUSA

La secretària general del PSIB, Francina Armengol, ha fet rectificar de nou el PSOE sobre l'ecotaxa i ara es mostra favorable a tornar a implantar-la.

El PSOE, l'any passat, fou el primer partit a reivindicar la creació d'una nova ecotaxa. Recentment, el secretari general de Podem, Alberto Jarabo, també s'hi ha mostrat partidari, igual com el portaveu de la coalició econacionalista Més, Biel Barceló. Els tres partits progressistes que, si atem algunes enquestes publicades, podrien compartir govern a partir del juny sense la necessitat de pactar amb cap altra formació. I tots tres es mostren disposats a reinstaurar l'ecotaxa que imposà el 2002 el Govern del primer Pacte de Progrés (1999-2003) presidit per Francesc Antich. Un impost –malgrat el seu nom, era això, un impost i no una taxa– que Jaume Matas va derogar l'octubre del 2003, després de guanyar per majoria absoluta les eleccions d'aquell any.

El PSOE i l'ecotaxa. Que els partits més esquerrans com Podem i Més reivindiquin l'ecotaxa no és estrany, però sí que ho és que ho faci el PSOE.

Un dels portaveus parlamentaris socialistes, el diputat Antonio Diéguez, ja va proposar inopinadament el maig de 2014 de recuperar l'impost. Va demanar

L'ecotaxa renaix

Dotze anys després de la seva derogació, els partits d'esquerra de les Illes reivindiquen l'ecotaxa i asseguren que la imposaran novament si guanyen les eleccions del 24 de maig.

al Govern de José Ramón Bauzá que l'implantés i advertí que, si no ho feia –com evidentment ha passat–, “el PSOE ho portarà com a proposta pel futur”, en referència a les eleccions d'enguany.

No era una idea personal del diputat. La secretària general del PSIB-PSOE, Francina Armengol, que un mes abans havia estat elegida a les primàries com a futura candidata a presidenta, també defensà l'ecotaxa com un bon instrument “de futur”. Però al marge dels socialistes gairebé ningú no s'ho acabava de creure. Especialment els hotelers, les agrupaci-

ons empresarials dels quals ni tan sols no feren cap comentari. L'escepticisme tenia un fonament: la història del PSOE amb relació a l'ecotaxa el justifica sobradament.

El 1999, tot just després de ser elegit per primera vegada president del Govern, Francesc Antich anuncià que imposaria un impost d'un euro per turista i dia. L'oposició va ser furibunda, sobretot la de les grans cadenes hoteleres i el PP, que en el fons era el que pretenia. Així ho va confessar en un dinar amb un reduït grup de periodistes, celebrat

El PSIB vol l'ecotaxa, però els seus responsables, en públic, opten per contenir-se

el maig del 2000. Antich explicà que “haurem de trepitjar alguns ulls de poll”, en referència als grans hotelers, per imposar l'ecotaxa.

L'estratègia buscava que el president fos percebut com el polític que imposava un impost incòmode pels empresaris hotelers, sota l'argument que els doblers que s'hi recaptarien es destinarien al bé social, en especial a la protecció del territori. Com més dur fos l'enfrontament amb els grans empresaris turístics, pensaven els estratèges socialistes, millor li aniria a Antich.

El seu problema va ser que fins i tot en el seu propi partit començà a haver-hi discrepàncies respecte a la idea. Especialment entre el conseller d'Economia, Joan Mesquida, que s'hi oposava de ple, i el de Turisme, Celestí Alomar, que era l'encarregat de tirar-la endavant. Més desconfiança encara motivava en alguns dels seus socis de Govern, com era el cas del PSM i d'UM. Durant tot l'any 2000 i els primers mesos del 2001 Antich intentà treure endavant la llei estrella de la legislatura, però cada cop es topà amb més entrebancs. Lluità contra els hotelers, contra el PP, contra el Govern espanyol de José María Aznar –que es negà que l'impost es pagués a ports i aeroports– i contra les reticències dels propis aliats, començant pel PSOE...

Amb tot, finalment aconseguí imposar l'ecotaxa. El 10 d'abril del 2001 el Parlament l'aprova amb els vots en contra del PP i a favor dels socialistes, UM, PSM, Esquerra Unida, Els Verds i el Pacte Progressista d'Eivissa. Això sí, com una mena de gest de bona voluntat cap al sector hotelier, Antich anuncià que no entraria en vigor fins l'1 de maig del 2002, més d'un any després.

Per comptes d'afluïxar, els hotelers iniciaren una desafortunada campanya contra l'impost i el PSOE, la qual va intensificar-se quan es va començar a recaptar. El president del Grup Sol, Gabriel Escarrer, arribà a escriure una carta oberta

Si al Govern alternatiu hi hagués el PI, l'ecotaxa quedaria en l'aire

al president del Govern –publicada a *El Mundo*– en què l'acusava de treballar contra el turisme i de no tenir prou legitimitat per imposar l'impost. A més, els hotelers crearen una fundació –anomenada Turismo y Sociedad– que es dedicà fins a criticar el Govern a través d'anuncis pagats en els mitjans illencs, una campanya que es va allargar fins a les següents eleccions autonòmiques. El PP, de la seva banda, prometia que si guanyava, la primera llei que aprovaria seria la de la derogació de l'ecotaxa. I guanyà. La primera llei que entrà en el Parlament, l'octubre del 2003, tenia un únic article: aquest.

Els quatre anys següents, tant Antich com el responsable de temes econòmics del PSOE, Carles Manera, van repudiar l'ecotaxa públicament. Asseguraren que de cap manera la tornarien imposar si governaven. El PSOE havia interioritzat que la derrota de 2003 fou deguda sobretot a la campanya que li feren en contra dels hotelers. Amb aquests antecedents, quan Diéguez va dir l'any passat que el Partit Socialista tornava a reivindicar l'ecotaxa, a cap hotelier li va parèixer res més que unes declaracions de circumstàncies, sense gens d'importància.

Quan ara fa dues setmanes tant el secretari general de Podem –Alberto Jarabo– i el portaveu de Més –Biel Barceló– s'hi van mostrar favorables, el PSOE va guardar silenci. Hi preval la por de crear una polèmica que els pugui perjudicar amb vista a les eleccions. “Hi estam d'acord i si governam, si l'esquerra té prou força en el futur pacte, no ho dubtarem”, assegura una font socialista. En públic, opten per contenir-se.

L'esquerra illenca vol recuperar l'impost turístic, però si al Govern alternatiu hi hagués de participar un partit de centre-dreta com el PI (Proposta per les Illes, ara extraparlamentari), el renaiement de l'ecotaxa quedaria en l'aire.

Miquel Payeras

Palma: la desunida unitat popular

A Palma, l'esquerra al marge del PSOE i Més –és a dir, Esquerra Unida (EU) i Podem– viu moments d'ebullició. Les dues forces diuen volen assolir la que anomenen “unitat popular”, però tot indica que es presentaran a les urnes cadascuna en solitari, per bé que, això sí, amb un nom diferent del seu.

A EU porten molt de temps proposant a la resta de formacions progressistes llistes electorals “d'unitat popular”, però ningú no els ha fet cas. Després del fracàs, una antiga candidata del partit creà la marca Guanyem Palma, suposadament sense relació amb EU, com una opció unitària perquè hi anessin convergint els partits d'esquerra. Però només s'hi ha apuntat la formació de la qual fou candidata. Per aquest mateix motiu, la resta de partits progressistes es refereixen de manera despectiva a aquest experiment, que titllen de “marca blanca” d'EU. Tot i així, Guanyem Palma continua demanant a tothom que s'hi sumi, cadascú amb les respectives sigles, per tal d'assolir la “unitat popular”.

Al seu torn, Podem té l'hàndicap de la decisió de la seva direcció estatal de no presentar-se amb les seues sigles a les eleccions municipals, a pesar de la qual cosa, les bases de Palma volien concórrer fort i no et moguis als comicis a l'Ajuntament. És per això que han iniciat un procés que impulsi una candidatura –que possiblement s'anomenarà Som Palma o alguna cosa de semblant– que aspirarà, no caldria sinó, a assolir la “unitat popular” però sense incloure-hi les sigles de cap partit en concret.

Des del PSOE i Més s'ho miren tot amb molt d'escepticisme i, de moment, fan camí cadascun pel seu costat, sense fer cas de les crides de la desunida unitat popular.